

DU TỬ LÊ

ĐÁM TÁNG GIỮA HƯ VÔ

Nguồn hình: Pixabay

Tôi không biết phải giới thiệu với bạn về họ ra sao, cách nào; khi mà chính tôi cũng chỉ mới thấy họ. Đó là lúc ở đường chân trời chỉ còn một vài vệt đỏ yếu, rớt; giống như những hơi thở hắt, cuối cùng, của mặt trời sau khi bị nhận nước. Tôi cũng không biết họ ở đâu tới, dù bãi biển không dài lắm. Nó được giới hạn bởi một doi đá lờm chờm đều hiu và; vách núi dựng đứng gan, ruột.

Lúc họ sắp sửa vượt qua tôi, thì, người đàn ông dừng bước. Ông chỉ con chim biển cô đơn, tự do sót lại trên bầu trời. Cô gái cũng dừng bước. Con chim biển dường cũng ngừng bay. Có thể nó đang nhìn xuống hai sinh vật (mà,) nó cho là cũng lạc lõng như nó. Hoặc giả, nó đã nhập vào họ, cách nào đó.

Người đàn ông nói:

“Em nhìn kìa. Có phải con chim biển ngừng bay vì sức nặng của cả bầu trời, lẫn nỗi âu lo thất lạc quá tải trên đôi cánh nó?”

Cô gái níu tay người ông, ngược mặt. Giây lát, cô đáp, tựa cho mình một câu hỏi khác:

“Hay vì sự có mặt của chúng ta? Em nghĩ, có thể nó sẽ vui lắm, nếu biết có thêm chúng ta, cũng không biết về đâu đêm nay?”

Cô gái mỉm cười (nụ cười rạn, vỡ trẻ thơ,) như nỗ lực tự chế giấu sự bi thảm thái quá của mình.

Người đàn ông vòng tay ôm cô gái. Ông làm như không thấy tôi; hoặc có thấy, thì tôi cũng chỉ như chiếc bóng không in của một cánh chim nghi hoặc. Ông nhìn sâu gương mặt cô khá lâu, trước khi hỏi bằng giọng nói pha tiếng lục lục:

“Em không định giết chết buổi tối hiếm hoi của chúng ta đấy chứ?”

“Không. Trái lại. Anh ạ.” Cô gái nghiêm nghị.

“Em nhớ, anh từng nói với em rằng, đám mây nào rồi cũng trôi đi. Trận bão nào rồi cũng phải chấm dứt. Tự thân nó phải hoàn tất chu kỳ sinh, trụ, hoại, diệt...”

“Ô, em quên đấy. Chính em mới là người thường xuyên nhắc nhở anh, những điều tương tự, như thế.”

“Vâng. Cứ cho là vậy đi. Nhưng cách gì thì đêm nay rồi sẽ qua. Mỗi chúng ta sẽ lại tan tác theo những cơn bão của riêng mình. Chúng ta luôn bắt đầu. Theo em, đó là ý nghĩa đáng kể và, cũng tột tệ nhất của thời gian...”

“Từ từ em. Anh nghĩ giá trị của thời gian là hiện tại. Hạnh phúc như niết bàn, không hằng cửu và; đau khổ, như địa ngục, không bất biến. Chẳng qua, chúng ta ưa gán nhãn cho từng sự việc...”

Người con gái cướp lời:

“Nhưng anh cũng đừng quên, mây không phải là đời người và, mưa không hề là nước mắt.”

“Anh biết. Nhưng em chẳng thể có được cho mình một cách nào khác? Thí dụ, chậm, hoãn đôi ngày?!!!...”

Người đàn ông chuyển hướng câu chuyện(?) Cô gái hiểu:

“Em còn muốn hơn thế nữa chứ anh. Nhưng không thể anh ạ. Chuyển bay sẽ đem mọi người tới đây vào lúc năm giờ chiều mai...”

Người con gái nín lặng, như để điều chỉnh hơi thở bị tắc, nghẹn. Hoặc giả, cô cần một khoảng lặng, trước khi nói tiếp:

“Chỉ một điều còn thuộc về em là sự tan biến đi, chính mình. Tiếc thay, đó lại là điều chẳng ai làm được...”

“Ngày mai. Ngày mai. Ngày mai...”

Người đàn ông nói làm thầm, như đọc thần chú, hoặc cầu nguyện. Ông hy vọng phép lạ sẽ xảy ra nhờ sự xăm soi ngược, xuôi hai con chữ này?

Cô gái úp mặt vào ngực người đàn ông. Tựa thành linh cô bị gió rạch những đường buốt giá trên thân thể mình.

Bằng giọng nói mang theo mùi hơi quen thuộc, ủ, ấm nơi lớp vải áo của người đàn ông, cô gái nói chậm, như chia đều nỗi buồn, cho từng tiếng: “Thôi anh. Đừng nhắc nữa, ngày mai.”

*

Thưa bạn, tôi không biết phải nói với bạn thế nào! Bạn có thể kết luận, họ có phần...“hơi bị tửng.” Riêng tôi, tôi lại thấy: Họ, cánh chim, biển, đêm, bầu trời, (luôn cả tôi,) không phải là những phần tách rời mà, chỉ một.

Dù bạn có phát hiện tôi mới là người...“hơi bị tửng,” thì tôi cũng chẳng mắc cỡ gì (mà,) không thú nhận rằng, tôi thấy tôi chính là đôi tình nhân kia. (Nó cũng giống như những lần coi phim cao bồi miền viễn tây... tôi luôn thấy tôi là nhân vật chính: Phi ngựa như gió. Bắn súng như đế. Tài tình như... thánh.)

Do đó, kể từ lúc này, xin bạn hiểu, câu chuyện được kể tiếp, không bởi mình tôi. Nó còn được kể bởi bất cứ một thành phần nào, hợp thành cái một, ấy.

*

Người đàn ông khoác tay qua vai cô gái. Họ đi tiếp về phía núi. Khoảng cách không xa lắm; nên, hoàng hôn dù đang thu nhỏ hình hài trước khi đêm tới, người ta vẫn có thể nhìn thấy những thân cây chơi với đám ngang, từ vách đá. Càng xa vách đá, những cành lá càng bối rối cúi mũi xuống mặt biển... Bạn sẽ không sai lắm đâu, nếu có cho rằng, phải cố gắng, tài ba lắm, chúng mới gánh nổi một đầu núi và, bầu trời, đầu kia.

Sự hiện diện muộn màng, lạc lõng của cặp tình nhân dường trở thành điểm thu hút cảnh, vật. Ngay những con dã tràng nhút nhát là thế, cũng ngưng xe cát, hoặc chết trân trên miệng hang, theo dõi họ.

Như những con sóng tuy chuyển động không ngừng, nhưng vẫn có những giây phút lặng thình riêng; cặp tình nhân thỉnh thoảng lại dừng bước. Họ quay qua ôm, hôn và, nhìn nhau.

Những lúc như thế, cô gái tuồng không phân biệt được đâu là biển sâu? Đâu là bờ cát? Có thể cô thấy cô vừa là biển sâu (để chứa được tình yêu của người đàn ông;) vừa là bờ cát (để tình yêu người đàn ông là những con sóng tham lam liếm ngọt từng tấc thịt da cô.)

*

Cung cách, cử chỉ của họ, cho thấy họ hạnh phúc và, bất an. Nhưng bất an, có lẽ đã chiếm phần hơn; dù cho vòng tay, nụ hôn thường là những viên thuốc an thần hiệu nghiệm.

Không cần ai chỉ vẽ, họ hiểu, họ hưởng nhận được ân sủng hào phóng của tình yêu, cùng lúc với nỗi sợ hãi trong đôi tay hàm hồ của ý thức bất lực trước tương lai. Mặt khác, họ cũng là những con tin tội nghiệp của hào quang sụ, lở quá khứ. Tuy nhiên, khi họ nhìn nhau, thì cái nhìn là một.

Cái nhìn vốn một kia, vài giây thôi, nhưng, thưa bạn, với tôi (cũng có thể với cả những con dã tràng,) là cái nhìn xuyên suốt thân, tâm; thấu suốt không gian, hư ảnh. Nó không phải là cái nhìn theo cách nói văn chương, kiểu cách của Saint Exupéry (đã thành một trang sức sủng sính của nhiều người,) là... nhìn về một phía... Nó cũng không phải là cách nhìn của những kẻ kề cận bên nhau (mà.) một đời vẫn không hề thấy nhau. Nó cũng chẳng phải là cái nhìn mang ý nghĩa kỷ niệm mai sau; sẽ được lưu trữ dài lâu trong ký ức (bảo tàng viện của những sự, vật khô, chết.) Cái nhìn nhân gian không thể được. Nó là sự sống, một kiếp - - Phút lơ đãng, sến tay, của định mệnh - - Hay, giọt lệ cắn đôi của những kẻ yêu nhau, khốn khó.)

*

Đó là lúc thủy triều lặng lẽ lặn đêm vào vụng biển. Sẽ chẳng một ai nhìn thấy gì, nếu không có dãy đèn cao, gập mình uốn theo đường viền hè phố và; ánh sáng chói chang của những tòa building hãnh tiến, xác định sự hiện diện lạnh tanh nhấp, nhộm của chúng. Dù vậy, ánh sáng cũng chỉ với tay khỏi dãy hàng quán được chừng đôi ba sải; nếu không có vầng trăng thượng tuần mạ một lớp ánh sáng lụa vàng lên sóng, cát và, gió.

Đó là lúc cặp tình nhân đã tới gần hơn vách núi. Nơi những chiếc thuyền gỗ, mục, lủng đáy; nằm nghiêng, phanh bụng hướng về biển. Từ xa, nhác trông, bạn sẽ thấy chúng giống như những miếng phễu lớn, sẵn sàng lọc gió, cát từ muôn trùng thổi tới. Chúng cũng đón nhận những tiếng rì rầm rất khẽ, tựa lời than vãn ngờ nghêch gửi cho thượng đế của biết bao sinh linh chứa trong từng giọt nước, những đêm biển lặng. Những kẻ sinh thời không hề sống. Họ hồ hởi đặt cược (hay khoán trắng?) trọn cuộc đời cho đấng thần linh.

Thưa bạn, vấn đề theo tôi, không nằm nơi: Phải chăng, họ đã trả một giá quá đắt cho niềm tin mắc mỏ nông nổi; hoặc sự quay lưng của thượng đế. Nó nằm nơi, khi chết, họ lại đổ vấy cho ông tất cả mọi điều!!! Những điều thượng đế chẳng những không hứa hẹn, mà còn không hề hay biết nữa!?!

Cũng từ những lầm lẫn khởi đầu của một bản hợp đồng không người ký, đôi khi, người ta nghe được tiếng hát tự những chiếc thuyền gỗ mục. Tất nhiên, chúng hát theo bản bài và, cách riêng của chúng. Nên, dù giỏi âm nhạc đến đâu, bạn cũng không thể ghi lại, hoặc giải mã được những ca khúc đồng vọng hư vô, ấy.

Cô gái chủ động bước về phía tiếng hát.

Họ chọn chỗ hai mũi thuyền giao nhau, như một hang động lộ thiên, ít ánh sáng, để ngồi. Có một điều gì giống như sự chết, cột, buộc họ, với nhau.

*

Gió, sóng biển tiếp tục gửi những tiếng rì rầm rất khẽ, tựa lời than van ngờ nghếch cho những chiếc thuyền gỗ, mục, lủng đáy. Khác chẳng, bên cạnh những chiếc phễu lớn, giò đây, còn có thêm hai sinh linh. Hai sinh linh không nơi để về. Hai sinh linh tìm tới biển, không để... lợc gió, cát; mà, để nhận thêm những lượng hơi nước bất an vào tâm thức vốn âm u, treo đầy thạch nhũ, bất trắc.

Người đàn ông kéo cô gái nằm xuống cát. Trên cao, những vì sao nhỏ, chấp chới như những ý tưởng hiện, biến không ngừng trong tâm họ.

Chẳng biết có phải sự vô tình liếc nhìn đồng hồ của người đàn ông, khiến cô gái ném mình trở lại vực sâu, ám ảnh? Cô nói:

“Khi mới yêu anh, em thật ngu đần, khi nghĩ, chẳng có một điều gì thuộc về em, trừ thời gian...”

“Anh hiểu. Em dư nghị lực và kiên nhẫn. Nhưng...”

“Vâng. Nhưng càng lúc em càng hiểu ra, thời gian chính là chiếc xẻng xúc đất khổng lồ, êm ái, chôn nông mọi hy vọng.”

Cô gái ngáp ngừng, nhìn quanh, như sợ có người rình nghe, trước khi tiếp:

“Không biết em có phạm tội chẳng (?) Khi em rất muốn nói rằng, nếu có một điều gì ông trời để tuột khỏi tay ông, thì đó chính là ngày mai, vậy.” “Có thể,” người đàn ông thờ ra.

Ông chống tay, nằm nghiêng, dăm dăm nhìn khuôn mặt như trái táo chín, thơm của cô gái, có dấu hiệu hư, nát ở một số nơi mà, ông không thể lóc, bỏ. Ông cúi xuống, trân trọng hôn lên những nơi chốn ấy. Cô gái nhắm mắt. Cô tận hưởng yêu thương hay, bất hạnh?

“Nhưng cũng có thể vì chúng ta luôn đinh ninh rằng, chỉ tương lai mới đáng kể. Trong khi sự thực, tương lai cũng như quá khứ sẽ vô nghĩa, nếu chúng ta không có hiện tại,” người đàn ông nói tiếp.

“Chỉ hiện tại mới đem lại cho khu rừng quá khứ những cây, cành kỷ niệm vạm vỡ và; tương lai, những hạt mầm khỏe mạnh... Như tình yêu, có hay không, chỉ trong phút này. Hiện tại. Ngay bây giờ. Đừng để cái tâm phỉnh gạt, cái tâm hờn hờ van xin thần linh ban, phát cho chúng ta mọi điều, trong kiếp khác...”

(Càng nói, giọng người đàn ông càng thêm phấn, kích. Ông được dẫn dắt bởi nhu cầu trấn an người con gái? Ông trở thành lưu loát một cách bất ngờ, nhờ sự trợ lực của những sinh linh ngờ nghếch, oan thác?)

Nếu cô gái không lên tiếng, chắc ông còn nói nữa.

(Tôi e, nhiều phần, chính ông cũng chẳng biết phải ngừng chỗ nào!?!)

Cô gái hỏi:

“Nói như anh, hóa ra hạnh phúc hay khổ đau cũng chỉ là trò chơi cút bắt của cái tâm?”

“Anh nghĩ là như vậy,” giọng người đàn ông dịu lại, như vừa ra khỏi cơn say sóng, dù vẫn còn ngầy ngật.

“Vậy không hề có cái gọi là hạnh phúc / khổ đau?”

“Không hề. Nếu có, thì nó lại không là hạnh phúc / khổ đau.”

“Em không hiểu.”

Cô gái nhồm dậy. Cô nhìn người đàn ông xa lạ, chưa từng:

“Nó là gì, anh?”

“Là tâm phẳng lặng.”

“Như...?”

“Bầu trời. Thình không. Ta thấy mây cùng khắp bầu trời. Nhưng sự thực mây đang trôi qua. Và bầu trời không hề giữ lại chúng...”

“Nếu có, chỉ là ngay phút này?”

“Đúng vậy. Anh muốn nói, là hiện tại. Phút này.”

“Tức thì?”

“Phải. Tức thì. Ngay tại đây.”

“Ngay tại đây? Tức thì?”

“Như bệnh hoạn, tuổi già, sự chết... chẳng một phút, giây nào trễ hẹn với chúng ta...”

“Tức thì? Ngay tại đây?”

Người con gái lập lại, dường chỉ để tăng thêm cường độ đồng tình. Một đồng tình bất chợt, khiến cô hân hoan đến nhói, buốt.

Cô gái cầm tay người đàn ông đặt lên ngực mình.

Không riêng những ngón tay của người đàn ông, ngay cánh, vật cũng nghe được nhịp chảy dồn dập của những lượng máu đất, trời rần rật, chuyển.

Họ rơi xuống cát. Rơi xuống hiện tại. Trần trường. Tức thì. Tại đó.

*

Ở một nơi chẳng mấy may liên hệ tới biển, bãi cát, chim, dã tràng, trắng, thuyền mục và, tiếng hát đồng vọng hư vô... cô gái tỉnh giấc.

Cô tự hỏi, phải cô vừa ra khỏi giấc mơ; hay cô đã mang biển, bãi cát, chim, dã tràng, trắng, thuyền mục và, luôn cả tiếng hát... về căn phòng của mình?

*

Người con gái ngồi, tì tay mép giường. Cô thả chân xuống sàn, gạch.

--

Tác giả: DU TỬ LÊ

(Nov. 05)

Nguồn: <https://www.diendanthekey.net>